

Kùskùnùm

– Eren Duman · 04 Ağustos 2019

KÜSKÜNÜM

BEN YORGUN VE YENİK HAYELLERDEN, ACI VE HÜZÜNDEN VAR OLAN BİR ŞİİRİM ESASINDA, BİR ÖLÜM ŞİİRİNE EKLENSİN DİYE, ŞAİRİM DİZELERİMİ YAZMIŞ KANIYLA...

BENDE İÇTİM PİR'İN AŞK ŞARABINI AMA YÜZÜME KAPANDI SEVDANIN KAPILARI.

İçimde ki bahçelerden ağarmıs bir gül goncası var yakamda,
Görölmeye değerdı bedenımı saran o paçavra
Her halimden bellıydi kùskünlüğüüm hayata.

Gülüyorum ölüme, vücudumun kurşun geçirdiğini bile bile
Yaslandığım duvarın uğultusu açıklıyor beni sessizlikte
Gecenin gizeminde ağlıyor bir adam kùskünlüğü ölüme!

Elbette anlatmaya değır güzel günlerim
Benimde gülen bir yüzüm vardı bir zamanlar
Taki kaderin yol ayrımlarından geçene kadar
Hicranla ağaran saçlar değil sevgisiz kalan kalp ihtiyarlar
Ben eski ben değilim bıktım hayal kırıklıklarıyla yaşamaktan!

Sakınırdım birini gözüm gibi
İçime işlemişti sevdası ama ne yazık ki o yüreğimden silinmesi gereken biri
Aldatmasın ağlamaklı gözlerim, yıkılmadı yıkılmaz dermanlı dizlerim!

Alabora olmuş arzularım
Birde batmaz dediğim gönlümün sevda gemisi
Sürüklendim isyanlara bu yürek kùskün sevdalara!

Kalmayı beceremedi, gitmeleri hala aklımda
Ne kokusu var artık ne öyküsü
Nefreti yanıyor şimdi bağrımda
Kùskünlüğüüm sevipte unutanlara!

Ben yalnız yaşarım arkadaş tek tabanca
Benim isyanlarım sevip terk edildiğim zamanlara
Kaybettim inancımı güvenipte açamadım kimseye kalbimi yıllarca
Gülmez yüzüm küskünüm tüm insanlara.

Yorgun düştü bu yaralı yürek paslı sevdasına
Kan fokurduyor yeniden kabuğun altında
Usandım acısını gezdirmekten sokaklarda
Dinmeyen özlemi vurur dört bir yandan başıma
Bizim buluşmalarımız kaldı mahşer meydanına!

Terk etti çekip gitti umutlarım
Öyle çaresiz öyle yetim kaldı duygularım
Manası yoktu artık çekip vurmanın
Anlamı yoktu bu bedende nefes almanın
Yürek hücrelerimi sızlatan
Dünyamı karartan
Bedenime mih gibi saplanmış olan, acısını söküp attım hayatımdan!

Adı aşk olan bir duygu seli beni ne kadar yıpratacak
Bir yağmurun kenti, kanın insanı ıslata bildiği kadar ancak
Vefasızlığını gözyaşlarım anlatacak
Bu can yaşadıkça bu dil adını bir daha asla anmayacak.